

TILSYNSUTVALGET
FOR DOMMERE

Tilsynsutvalget for dommere har i møte den 4. februar 2021 truffet vedtak i

- Sak nr:** 20-062 (arkivnr: 20/2083)
- Saken gjelder:** Klage fra advokat A, på vegne av advokat B og C Advokatfirma, på sorenskriver D ved X tingrett
- Utvalgsmedlemmer:** Bjørn Eirik Hansen (leder)
Heidi Heggdal
Ketil Myhre
Eva Albertsen Malt
Turid Ellingsen
- Offentlighet:** Vedtaket er offentlig, jf. offentlighetsloven § 3.
- Vedtak:** Det foreligger ikke grunnlag for anvendelse av disiplinærtiltak overfor sorenskriver D.

Innledning:

Ved brev av 6. juli 2020 har advokat A, på vegne av advokat B og C Advokatfirma klaget på sorenskriver D ved X tingrett . Klagen gjelder dommeratferd. Klagen er forelagt sorenskriver D, som ved brev av 12. august 2020 har avgitt uttalelse. Utvalget har videre innhentet uttalelse fra meddommerne og prosessfullmektigene i saken, samt to journalister som var tilhørere de aktuelle dagene.

Klagen er supplert ved brev av 29. oktober 2020, hvor det blant annet ble fremlagt et lydopptak av en telefonsamtale mellom klager og aktor. På grunnlag av dette fant utvalget det nødvendig å innhente en tilleggsuttalelse fra aktor. Sorenskriver D har inngitt ytterligere kommentarer til klagen i uttalelser datert 6. januar 2021 og 18. januar 2021. Klagen er supplert ved brev av 15. januar 2021.

Sorenskriver E ved X tingrett er orientert om klagen.

Saksfremstilling:

Den underliggende saken gjaldt en straffesak mot en tidligere advokat. C Advokatfirma hadde gransket den tiltalte advokaten, og det var denne granskingen som hadde ført til politianmeldelse av advokaten. Klager var vitne i straffesaken.

Hovedforhandling ble holdt i perioden 2. til 9. juni 2020, og innklagede dommer var administrator på saken.

Prosessfullmektig for klager – advokat A – har på vegne av klager i hovedsak vist til følgende:

Dagen etter at klager hadde avgitt forklaring, åpnet dommeren rettsdagen med å ta opp i åpen rett at vitneforklaringen dagen før trolig hadde brutt taushetsplikten som advokat. Hendelsen ble omtalt i lokalavisen samme dag. Klager ble kjent med dommerens uttalelser gjennom avisartikkelen, og ble senere samme dag kontaktet av journalisten for tilsvarende.

Journalisten fortalte at dommeren hadde snakket om klager ved rettsdagens begynnelse, og at dommeren hadde sagt at klager hadde brutt taushetsplikten under vitneforklaringen. Det ble uttalt at det var både retten, aktors og klagers eget ansvar å forhindre at dette skjedde. Dommeren hadde begrunnet dette med at fornærmede var død og at det av den grunn ikke kunne foreligge fritak fra taushetsplikten. Dommeren skal ha sagt at klagers forklaring skulle ha blitt stoppet. Journalisten var ikke i tvil om at dommerens uttalelser innebar at dommeren mente at klager hadde brutt taushetsplikten og at klager ble kritisert for dette.

Dommerens beskyldning om brudd på taushetsplikten var forøvrig uriktig.

Den uforbeholdne uttalelsen i åpen rett om at klager hadde brutt taushetsplikten, med mediene tilstede, er etter deres syn i strid med god dommerskikk. Uttalelsen inneholder i realiteten en beskyldning om straffbare handlinger under gjennomføringen av et advokatoppdrag. Slike beskyldninger er svært belastende for en advokat som tar advokatrollen alvorlig og som er dens betydning og advokatetikken bevisst. Slike beskyldninger har betydning ikke bare for advokatens renommé i bransjen og hans tillitt blant klienter, men potensielt også for advokatens konkurransedyktighet.

Dommeren hadde ikke faktisk grunnlag for uttalelsen, noe dommeren også må ha skjönt. Det er vanskelig å skjønne hva som motiverte utsagnet. Dommeren gjorde ikke noe forsøk på å avklare faktum med klager forut for at dommeren i åpen rett konstaterte at det forelå brudd på

taushetsplikten, til tross for at det ville vært enkelt for dommeren å innkalle klager på nytt for å oppklare forholdet. Det bør i den sammenheng bemerkes at klager – umiddelbart før han avla forsikring – bekreftet overfor retten at det ikke forelå noen taushetspliktproblematikk. Likevel mente altså dommeren at han dagen etter, uten klager tilstede og uten forutgående avklaring med klager, kunne konstatere at det forelå brudd på taushetsplikten. Påstanden fra dommeren impliserte derfor også at klager hadde løyet i åpen rett. Dommeren opptreden blir ikke mindre alvorlig eller uforståelig av at dommerens uttalelse synes å innebære at retten hadde tatt imot et bevis som var underlagt et absolutt bevisforbud, uten at de er kjent med at konsekvensene av det ble problematisert av dommeren.

Påstanden om taushetspliktkbrudd skader tilliten til domstolene, og er egnet til å skade dommerstandens anseelse. I tillegg var fremgangsmåten i strid med de dommeretiske prinsipper punkt 6 om korrekt opptreden. En dommer skal holde en saklig tone og opptre verdig og korrekt overfor alle som dommeren har med å gjøre i embetsutøvelsen. Denne plikten ble tilsidesatt ved omtalen av klager.

Beskyldningene om brudd på taushetsplikten var ikke dommerens eneste brudd på god dommerskikk i forbindelse med klagers vitneforklaring. Også under selve forklaringen agerte dommeren på en måte som er i strid med de grunnleggende krav som stilles til dommere, og oppførselen danner også en del av bakteppet når man skal vurdere dommerens uttalelser om taushetsplikten.

Som det fremgår av uttalelsen fra klager, fremsto dommerens mest opptatt av på «plukke på ham». Dette påvirket forklaringen og medførte at klager i fortsettelsen måtte ha oppmerksomheten mot dommeren for å forberede seg på hva som eventuelt kunne komme derfra.

I uttalelse av 29. oktober 2020 uttaler han i hovedsak følgende:

Dommeren finner grunn til å så tvil om klagers motiv for å inngi klage, dette under henvisningen til behandlingen av et konkursbo. Det er uklart hva henvisningen til dette konkursboet impliserer, for eksempel om dommeren mener at det er inngitt en grunnløs klage for å ramme/skade dommeren. Slik han oppfatter det aktuelle konkursboet, påviste klager at dommeren hadde begått alvorlige saksbehandlingsfeil, hvilket ledet til at lagmannsretten opphevet kjennelsen. I saken påviste klager også at dommeren hadde benyttet uriktige opplysninger. At dommeren selv velger å trekke dette frem i klagesaken, indikerer at dommeren opplever et motsetningsforhold til klager. Dette rimer i så fall med hvordan aktørene som overvar utspørringen av klager oppfattet det. Forøvrig mener han at det ikke er bra at en innklaget dommer forsøker å så tvil om motivet til den/de som klager.

Det er riktig at dommeren tok opp lokalavisens artikler med klager 2. juli 2020. Dette skjedde i åpen rett i et rettsmøte i et konkursbo med to andre personer tilstede, herunder styrelederen i selskapet som var konkurs. Dommeren tok opp spørsmålet helt ut av intet, og innledet med at dommeren hadde lest avisen og at avisen hadde misforstått. Dommeren uttalte at det ikke var meningen å kritisere klager, men at det var ment som kritikk av seg selv for ikke å ha tatt opp spørsmålet om taushetsplikt med klager og at dommeren ikke visste noe under klagers forklaring om hvordan det lå an med taushetsplikten. Klager fant det ikke passende å diskutere dette temaet i et åpent rettsmøte og med utenforstående tilhørere, men repliserte at dommeren hadde spurt om det var noen taushetspliktproblematikk innledningsvis i vitneutspørringen og at klager hadde svart at det ikke var det.

Tilsynsutvalget bes ellers om å merke seg at dommeren i tilknytning til klagepunktet om taushetsplikt ikke erindrer hva som ble sagt, men samtidig har meget god hukommelse over de andre ting som forløp i retten.

Uttalelsen fra aktor står i sterk kontrast til hva aktor opplyste til klager i telefonsamtaler i etterkant av de aktuelle rettsdagene. Aktor skal også, ifølge opplysninger aktor har gitt klager, fortalt de to journalistene at sorenskriverens opptreden muligens kunne knytte seg til et konkursbo. Aktor var den eneste av aktørene som var kjent med saken knyttet til dette konkursboet. Han viser til at begge journalistene bekrefter i sine uttalelser at de snakket med en aktør etter klagers forklaring. De viser også til det fremlagt lydopptaket av en samtale mellom klager og aktor, hvor aktor blant annet omtaler dommerens opptreden overfor klager som en «raptus» og at klager hadde «fått ei runde».

I uttalelse av 15. januar 2021 uttaler han i hovedsak følgende:

I dommerens første uttalelse oppga dommeren ikke å huske ordrett hva som ble sagt i retten om taushetsplikten, mens i dommerens andre uttalelse er tvilen om dette borte. Dommeren tolker i tillegg det transkriberte lydopptaket til å vite hva som ble sagt før opptaket starter. Sagt på en annen måte – dommeren sier at klager lyver når han på klagers vegne redegjorde for at brudd på taushetsplikten var temaet før opptaket startet.

Når det gjelder aktors tilleggsuttalelse, må en kunne anta at aktor aldri har hatt til hensikt å opplyse saken for utvalget. Han peker på at de øvrige uttalelsene i hovedsak støtter fremstillingen i klagen.

Dommeren har uttalt at det ikke er korrekt at temaet om taushetsplikt ble tatt opp i åpen rett i en urelatert sak. Han viser her til vedlagte uttalelse fra advokatfullmektig i klagers firma, som var tilstede i det aktuelle rettsmøtet. Hun bekrefter klagers uttalelse om at dette ble tatt opp i åpen rett.

Det er riktig at klager engasjerte seg i denne saken, slik dommeren skriver. Det er imidlertid ikke påfallende at en advokat engasjerer seg når advokaten blir gjort oppmerksom på fra kollegaer og andre at det sto i avisen at en dommeren hevdet at taushetsplikten var brutt. Det er en temmelig ekstraordinær situasjon, og klager gjorde som de aller fleste andre ville ha gjort, nemlig undersøke med de som var tilstede.

Klager – advokat B– har i notat vedlagt klagen i hovedsak vist til følgende:

Han møtte i retten pent antrukket i dress og slips. Da han gikk inni salen hilste han på aktørene og sa «goddag». Alle aktørene så på han og nikket tilbake, bortsett fra administrator som verken hilste eller så på han. Dommeren var opptatt med noe ved dommerbordet. Da dommeren så opp, ba dommeren han i en myndig tone om å stille seg bak stolen i vitneboksen («Still Dem bak stolen der»). Han hadde PC og jakke i hendene og en sekk på ryggen. Han gikk forbi stolen, plasserte PCen oppå bordet, sekken ved siden av vitneboksen og la jakken fra seg. Deretter stilte han seg bak stolen med høyre hånd hvilende på stolryggen og venstre hånd hvilene med noen fingrer i kanten av bukselommen. Dette fant dommeren uakseptabelt. I en sterkt korrigerende tone ga dommeren beskjed om at hånden, som ikke var i lommen, måtte opp derfra («Få den hånden opp av lommen, er De snill!!»).

Dommeren spurte om det var noen taushetspliktproblematikk. Siden de hadde vurdert dette spørsmålet før vitneforklaringen og kommet til at det ikke var det, svarte han nei på spørsmålet. Han var forberedt på å redegjøre nærmere for dette, men det kom ingen oppfølgende spørsmål fra dommeren.

Flere ganger under hans forklaring avbrøt dommeren med spørsmål. Da han forklarte at «vi fikk inn oppdraget», smalt det fra dommeren «Hvem er vi!!?». Han svarte at det var advokatfirmaet. Da smalt det igjen fra dommeren at advokatfirmaet får ikke inn noen oppdrag. Han repliserte at det var advokatfirmaet som hadde fått inn oppdraget. Dommeren brøt inn på nytt og sa at firma ikke får inn oppdrag, det er advokatene som får inn oppdrag. Han svarte at det var firmaet som hadde fått inn oppdraget og at han hadde arbeidet på oppdraget sammen med andre. Dommeren var ikke fornøyd og gjentok at det var advokatene som hadde oppdraget og ikke firmaet. Han forsøkte å avverge dommerens polemikk ved å gå videre i forklaringen, men dommeren var ikke ferdig. Dommeren avbrøt han flere ganger ved å spørre på en brysk og konfronterende måte hvilke advokater som hadde oppdraget. Dommeren var sterkt opphengt i dette, hvilket fremsto fullstendig malplassert og hadde ingen betydning for det han skulle forklare videre eller sakens opplysning. Dommeren slapp ikke taket før han implisitt hadde akseptert at det ikke var firmaets oppdrag ved å svare at det var han og en annen advokat som hadde oppdraget. Dette svarte han for at dommeren skulle bli ferdig, slik at han kunne fortsette med det saken gjaldt.

Han opplevde dommerens opptreden som ubehagelig og det fremsto som klart at dommeren var opptatt av å plukke på han. Det påvirket hans forklaring og i fortsettelsen hadde han dels oppmerksomheten sin rettet mot dommeren for å forberede seg på hva mer som eventuelt kunne komme derfra. Forklaringen ble stykket opp og forstyrret av dommerens opptreden. Dette medførte at han ikke fikk sagt det han hadde planlagt om inngangen til oppdraget og mandatet, noe som mulighets kunne ha avverget dommerens beskyldninger om brudd på taushetsplikten dagen etter.

På spørsmål fra aktor om det fantes regler for lån fra klientmidler, svarte han at han ikke var kjent med at det fantes slike regler siden lån fra klientmidler uansett ikke skal finne sted. Dommeren brøt da inn og sa noe sånt som at «det står i en bestemmelse i de advokatetiske reglene» og leste opp en bestemmelse derfra. Han oppfattet ikke at bestemmelsen, som han ikke oppfattet helt, traff på det aktor hadde spurt om. Uansett oppfattet han dette som enda en forstyrrende, unødvendig og korrigerende inngripen i hans forklaring.

Dommeren virket ellers opptatt av å vise at hans vitnemål ikke hadde noen betydning. Dommeren satt tidvis å leste i en bok og vendte seg bort flere ganger ved å snurre stolen i retning forsvarer.

Andre tilhørere har fortalt han at dommerens opptreden var helt annerledes enn overfor andre vitner.

Dagen etter ble han kontaktet av en kollega som opplyste at det sto i lokalavisa at dommeren mente at han hadde brutt taushetsplikten da han forklarte seg dagen før. Han ble også oppringt av en journalist, som ba om hans tilsvaer til dette. Han hadde senere på dagen en lengre samtale med journalisten for å avklare om dette kunne bero på en misforståelse. Journalisten fastholdt formuleringen i artikkelen, og at det ikke var tvil om at dommeren hadde ment at det var brudd på taushetsplikten. Han innga tilsvaer til artikkelen på det grunnlaget.

Dommerens uttalelser har ikke gått upåaktet hen. Samme dag som de stod på trykk ble han kontaktet med spørsmål om det medførte riktighet at han hadde brutt taushetsplikten.

Innklagede – sorenskriver D – har i hovedsak vist til følgende:

Ad brudd på taushetsplikt

Beskyldningene baserer seg etter hva han har forstått i hovedsak på oppslag i lokalavisen. Han har ikke ment å gi uttrykk for at klager i sin vitneforklaring begikk noe urettmessig eller kritikverdige. I

ettertid husker han ikke ordrett hva han uttalte. I den grad han kan ha kritisert noen var det han selv, for ikke å fulgt opp lovens krav om hva retten plikter å sørge for. Om det er journalisten som har misforstått eller om han har uttalt seg uklart, kan formodentlig nærmere belyses ved øvrige aktørers forklaringer. I den grad han har uttalt seg på en måte som var egnet til å misforstås beklager han dette.

Han ble først en god stund etter forhandlingenes avslutning gjort kjent med det aktuelle oppslag i avisen. Han reagerte da selv straks på dette. Han visste at han noen dager senere skulle ha en skiftesamling i et bo hvor klager var bostyrer. Han tok da kontakt med klager og redegjorde for at det måtte dreie seg om en misforståelse, og presiserte at han ikke hadde ment å kritisere han. Han tilbød også klager kopi av rettsboken, hvor forholdet i noen grad belyses. Klager ga uttrykk for allerede å ha rettsboken. Klagen ble deretter inngitt uten at dette er nevnt.

Han var på forhånd lite kjent med hva klager skulle forklare seg om. Idet han i alle fall trodde at avdødes sønn og tidligere samboer var tilstede i salen har han neppe tenkt på taushetsplikt i denne sammenheng, og det er heller ikke skrevet noe om dette i rettsboken. Han ser at klager har en annen beskrivelse her. Når taushetspliktspørsmål kommer opp, noterer han dette regelmessig rettsboken. Han husker imidlertid ikke forholdet konkret, og kan derfor ikke utelukke at spørsmålet om taushetsplikt var oppe og at han har glemt å notere det. Forholdet har uansett ingen betydning for det som skjedde dagen etter. Dette dog med unntak for spørsmålet om han «impliserte» at klager hadde løyet under sitt vitnemål.

I forbindelse med at han samme ettermiddag gjennomgikk vitnelisten for neste dag, så han at avdødes lege også skulle forklare seg. Han er kjent med at helsepersonelloven har særregler om fritak for taushetsplikt i relasjon til avdøde pasienter, og han tenkte da at noe lignende kunne være tilfellet for advokater. Han slo dette opp neste morgen. Han anså på denne bakgrunn det som klart at klager uansett uavhengig av taushetsplikt kunne avgi forklaring. Det var derfor ikke dette han tok opp i retten, men hvordan forklaringen skulle gis. I retten nevnte han at vitneprovet til legen kanskje måtte skje for lukkede dører. For ikke å skape usikkerhet og mulige spørsmål om forskjellsbehandling, ga han uttrykk for at situasjonen kanskje var tilsvarende for klager dagen før. Han mener han klart ga uttrykk for at det var hans ansvar å sørge for dette.

Han skulle selvfølgelig hatt bestemmelsen i sin bevissthet dagen før, men hadde dessverre ikke det. Det er utvilsomt hans ansvar å følge opp blant annet denne bestemmelse. Det er fint om noen minner dommeren på bestemmelsen, men det er ikke kritikkverdige om så ikke skjer. I den grad han ga uttrykk for noen kritikk, var det altså overfor han selv.

Hans oppfatning av forholdet er at journalisten har misforstått det han har gjennomgått, og han beklager dersom han har formulert seg slik at denne misforståelsen oppsto.

Ad opptreden under vitneforklaringen

Det er anført at han skal ha vært mest opptatt av å «plukke på» klager, og at han hadde en fiendtlig holdning til klager. Han kjenner seg ikke igjen i dette.

Da klager kom inn i salen ble klager – slik han gjør med alle vitner – på en høflig måte bedt om å bli stående bak vitneboksen til personalia og forsikring var gitt. Det er korrekt at han ba klager ta hånden opp av lommen, da klager sto med hånden i alle fall delvis i lommen. Det å gi personalia og særlig forsikring er en høytidelig handling, så når vitner står med hånden i lommen i slike sammenhenger ber han de alltid ta hånden opp. Å gjøre noen forskjellsbehandling fordi det dreide seg om en advokat var fremmed for han. Han husker ikke eksakt hvordan ordene falt, men er sikker på at han sa dette på en høflig måte.

At han under aktors eksaminasjon spurte klager spørsmål, kan han vanskelig se noe kritikkverdig i. Det er helt vanlig at dommere stiller oppfølgende spørsmål under en av partenes eksaminasjon.

Det som i klagen er gjennomgått om advokatfirmaers oppdrag er helt korrekt. Det er ikke tvilsomt at advokatfirmaer kan påta seg advokatoppdrag, hvilket han fullt ut er på det rene med. Han har ikke bestridt at advokatfirmaer kan ha advokatoppdrag, men han ønsket å vite hvilke advokater i firmaet som bisto på dette oppdraget. Dette fordi klager formulerte seg på en måte som indikerte at det ikke var klager. Forholdet kunne ha betydning i den grad klagers forklaring baserte seg på opplysninger fra andre i firmaet. Han husker forholdet godt i det klager på hans spørsmål om hvilke advokater som arbeidet med saken to ganger svarte at det var firmaet. Han lurte på hvorfor klager vegret seg for å svare på dette og spurte derfor for tredje gang. Da svarte klager at det var klager og en annen advokat. At det er kritikkverdig å spørre om dette kan han vanskelig forstå. Klagers sitater kan han ikke innestå for, og det er ikke slik han husker situasjonen.

At han skal ha virket opptatt av å vise at han ikke syntes klagers vitnemål hadde noen betydning, og blant annet i stedet tidvis skal ha lest i en bok mv, stiller han seg uforstående til. Dette er også noe vanskelig å forstå knyttet opp mot anførselen om at han skal ha vært opptatt av å plukke på klager.

Han oppfatter også at det anføres at noen har spurt om det er et motsetningsforhold mellom klager og han. For egen del har han ikke noe motsetningsforhold til klager. Han har ikke hatt mye med klager å gjøre opp gjennom årene, og har ingen grunn til å vise uvilje mot klager. Den eneste uoverensstemmelse han kan tenke seg er at han i kjennelse i 2019 reduserte klagers salær i et konkursbo med ca 350 000 kroner. Parallelt med hans kjennelse, men uavhengig av denne, var han involvert i utarbeidelsen av nye retningslinjer for bobehandling. Retningslinjene ble sendt på høring blant alle advokater som fikk bostyreropdrag, og det var få innvendinger. Klagers advokatfirma var imidlertid sterkt imot de nye retningslinjene særlig hva gjaldt salærsatser. I sitt høringssvar, som blant annet var undertegnet av klager, ga advokatfirmaet uttrykk for at de mente mye tydet på at de nye retningslinjene sprang ut av honorarforslagene i overnevnte konkurssak. Han kan ikke fri seg fra tanken på at den inngitte klagen har sammenheng med hans behandling av det nevnte konkursbo og hans deltagelse i fastsettelse av de nye normalsatser. Denne tanke har også sammenheng med at hans forsøk på avklaring med klager åpenbart ikke endret klagers syn med hensyn til klagen.

Slik han ser saken er det ikke grunnlag for å reise kritikk mot han for det han har uttalt i denne saken.

I uttalelse av 6. januar 2021 uttaler han i hovedsak følgende:

Når det gjelder beskyldningen om at han skal ha påstått at klager har brutt sin taushetsplikt og implisitt beskyldt klager for å lyve i åpen rett, viser han til sin tidligere uttalelse. Han viser også til aktors redegjørelser, herunder også lydopptaket. Som det fremgår av lydopptaket omtaler aktor konsekvent spørsmålet om lukkede dører og saksbehandlingsfeil i denne sammenheng. Det fremgår av lydopptaket at også klager var innforstått med at aktor snakket om dette. Slik han forstår lydopptaket, forsøkte klager til tross for dette flere ganger å vinkle saken vekk fra lukkede dører og over til sin taushetsplikt, uten at aktor synes å respondere på dette. Han tolker dette slik at aktor ikke så det klager forsøkte å vinkle samtalen over på, og at årsaken til dette nettopp var at aktor ikke oppfattet taushetsplikten i seg selv som noen problemstilling. Det er også slik at det generelt sett er den som tar hemmelig opptak som kan styre samtalen, herunder når opptaket skal starte og slutte. Opptaket viser videre at klager også selv viste til temaet om lukkede dører. Når det gjelder uttalelsen fra journalist F, viser uttalelsen kombinert med referatet i avisen etter hans mening at journalisten ikke har klart å skille de to forskjellige forhold.

Også når det gjelder hans opptreden under klagers forklaring, viser han til sin tidligere uttalelse. Når det gjelder selve avgivelsen av forsikring, gjengir han aldri ordene som skal uttales til vitner han regner med at kjenner ritualet. Dette for ikke å virke belærende. Klager svarte imidlertid bare «ja» på spørsmålet, og han sa da at klager skulle gjenta formuleringen fra loven etter han, hvilket klager gjorde. Han forstår at dette kunne virke patroniserende, og at dette kunne virke inn på tonen i retten deretter. Han kan imidlertid ikke se at han skulle unnlatt å be om slikt svar. Han kan ellers ikke se at han kan kritiseres for å ha vist til advokatetiske regler under forklaringen.

Når det gjelder tematikken om hvem som utførte advokatoppdraget, er det sikkert riktig at han og klager snakket forbi hverandre. Han ser ikke bort fra at han her kan ha fremstått insisterende, ettersom han måtte spørre flere ganger.

Når det gjelder de delene av lydopptaket som ikke gjaldt spørsmålet om lukkede dører, fremstår som lite konkret om hva som hendte under rettsmøtet. Han kan ikke fri seg fra tanken om at dette er fremlagt for generelt å diskreditere han.

Den nevnte saken om salærfastsettelse er den eneste saken han kjenner til som kan ha hatt betydning for forholdet mellom han og klager. Når det gjelder anførselen om at det skulle være en sak knyttet til et konkursbo, viser han til aktors redegjørelse om at klager fortalte dette til aktor. Dette må ha vært før saken ble avsluttet. Hvorfor klager skulle ha fortalt dette til aktor vet han ikke, men det er ikke han aktor har fått slike opplysninger fra.

Det er ikke korrekt at samtalen han hadde med klager den 2. juli 2020 skjedde i åpen rett. Han tok kontakt med klager etter at rettsmøtet var avsluttet og utenfor rettssalen. Det er imidlertid riktig at det var flere personer tilstede. At det han sa der skulle være upassende har han vanskelig for å forstå. Klager kunne enten ha bedt om å gå et annet sted eller ringt han senere, men valgte i stedet å inngi klage til Tilsynsutvalget.

For øvrig viser saken at klager, med unntak for ikke å ville snakke med han, har vist en ganske stor aktivitet i saken. Klager har snakket med aktor og i alle fall begge journalister. Klager har også skaffet seg tilgang til selve rettsboken, noe som er ytterst uvanlig. Likeså vises til selve det ekstraordinære i at det tas hemmelig opptak av i alle fall en telefonsamtale, og da sågar med offentlig tjenestemann, hvor klager gir uttrykk for en nedtelling til han går av med pensjon. All den tid denne samtalen fant sted dagen etter avhøret av klager, legger han til grunn at nedtellingen hadde startet tidligere. Alt dette indikerer engasjement, hvor i alle fall det siste ikke indikerer et nøytralt forhold til han. Som nevnt er det kun den nevnte salærfastsettelsessaken hvor han har hatt et annet syn enn klager.

I uttalelse av 18. januar 2021 uttaler han i hovedsak følgende:

At hans kommentar vedrørende telefonsamtalen mellom klager og aktor kan oppfattes som (nok en) beskyldning om at klager har løyet, har han vanskelig for å forstå.

Når det gjelder rettsmøte den 2. juli 2020, har han i dag tatt kontakt med motpartens prosessfullmektig. Uttalelse fra denne prosessfullmektigen vedlegges. Det er mulig at han inne i salen sa at han ville snakke med klager om en annen sak, og at de så gikk ut i tingrettens inngangsparti hvor han forsøkte å gi en redegjørelse som beskrevet. Det sentrale i denne sammenheng er imidlertid at det skjedde etter avsluttet rettsmøte.

Meddommer – G – har i hovedsak uttalt følgende:

Han kan kun kort konstatere at han objektivt oppfattet hendelsene som beskrevet. Klager ble irrettesatt for å ha hånden i lomma, og det ble en polemikk rundt om det var firmaet eller

advokaten som hadde oppdraget. Ingen andre fikk påtale om oppførsel i vitneboksen sånn han husker det, men det var heller ingen som hadde hånda i lommen. Problemet rundt oppdragets eier har han ikke kompetanse til å forstå forskjellen på, men det ble en sak og litt «munnhuggeri».

Når det gjelder hovedproblematikken rundt taushetsplikten, konstaterer han igjen at det objektivt stemmer at en dag startet med dette som tema. Dommeren mente bestemt at klager ikke var fritatt for taushetsplikten og dermed ikke skulle ha uttalt seg i åpen rett med den begrunnelsen. Dette ble påpekt i åpen rett og det ble enighet om at dommerens forståelse gjaldt for resten av vitnene. Han mener dette ble diskutert og avklart i forbindelse med et par andre vitner senere i saken.

Eventuelle relasjoner mellom klager og dommeren var aldri noen sak på «bakrommet».

Meddommer – H – har i hovedsak uttalt følgende:

Hun opplevde at dommerens uttalelser vedrørende taushetsplikten i forbindelse med klagers vitnemål i hovedsak tok selvkritikk for ikke å ha fulgt opp lovens krav. Hun mener også å huske at det var det dommeren kommenterte til dem rett før de gikk inn i rettssalen den morgenen.

Når det gjelder dommerens opptreden overfor klager forøvrig, så kan hun nok være litt enig i at dommeren noen ganger kunne virke litt brysk. Der og da hadde hun ikke opplevelse av at dette var ugreit. At dommeren stilte flere spørsmål for å få klarhet i detaljer i forklaringen gjaldt ikke spesielt for klager.

Aktor – politiinspektør I – har i hovedsak uttalt følgende:

Klager kom noe uheldig ut da klager skulle avgi sin forklaring. Fra hans posisjon så det ut til at klager holdt i alle fall litt av hånden i bukselommen, og klager svarte feil på standardspørsmålet som stilles når et vitne blir bedt om å avgi forsikring. Begge forhold ble påtalt av dommeren.

I denne sammenheng finner han det riktig å tilføye at han har arbeidet 30 år i påtalemyndigheten, og at han i denne perioden har hatt innklagede dommer som administrator ved en rekke anledninger. Slik han har lært dommeren å kjenne i den rollen, er dommeren opptatt av at rettsmøter skal foregå i verdige former og slik loven foreskriver. Dette innebærer at for eksempel bruk av tyggegummi, caps, hender i lomme eller mobiltelefoner som ringer, alltid blir påtalt som upassende og da i en myndig tone. Her har han aldri opplevd at dommeren gjør forskjell på noen.

Selve eksaminasjonen av klager foregikk, slik han husker det i dag, omtrent slik som beskrevet i klagers notat. Dommeren brøt inn ved noen anledninger og stilte oppfølgingsspørsmål. Han syns forøvrig ikke ordet «smalt» er spesielt treffende i forhold til et par av avbruddene. For han vil et mer riktig ordvalg være at administrator etter hvert virket noe irritert over ikke å få svar på sitt spørsmål «hvem er vi?». Han har forøvrig ingen formening om det var viktig å få avklart dette.

Han registrerer at klager opplevde seg forstyrret og unødvendig korrigert under sitt vitnemål. Han vil gi uttrykk for at han opplevde at klager svarte svært godt på spørsmålene og bidro til å gi retten et helhetlig bilde av saken.

Neste dag ble innledet med at dommeren tok opp en prosessuell problemstilling, som han tror kom litt brått på alle de tilstedeværende i retten. Hendelsen er presist beskrevet i dommerens tilsvar til klagen.

Det er i dag noe vanskelig å huske nøyaktig hvordan dommeren ordla seg, men han mener bestemt at dommeren leste opp både fra straffeprosessloven og helsepersonelloven, i tillegg til å

være innom kommentarutgaven. Han husker at dommeren nevnte å ha begynt å undersøke de prosessuelle problemstillinger kvelden i forveien, etter å ha blitt oppmerksom på at avdøde fastlege skulle forklare seg. Han husker også at klagers navn og klagers taushetsplikt ble nevnt av dommeren i forbifarten, men da som en del av et lengre juridisk resonnement som munnet ut i at fastlegen skulle forklare seg for lukkede dører og det skulle klager også ha gjort dagen i forveien.

Han mener bestemt at det aldri ble konkludert med at klager hadde brutt noen taushetsplikt. Derimot bebreidet dommeren primært seg selv for at det ble begått en prosessuell feil. Han beklaget forøvrig at han heller ikke hadde vært oppmerksom på dette.

Slik han ser det nå i ettertid er det lett å se at misforståelser kan ha oppstått som en følge av dommerens noe ordrike gjengivelse av de prosessuelle problemstillingene, og det må derfor ha vært vanskelig for pressen og øvrige tilstedeværende tilhørere å følge med. Det var i alle fall krevende for han, siden det hele kom brått på.

I uttalelse av 23. november 2020 uttaler han i hovedsak følgende:

Det har aldri vært hans mening å avvise klagen eller å tilkjennegi at det er klagers feil at ting gikk som det gikk da klager avga forklaring.

Under formalia inntraff de to små episodene han tidligere har beskrevet, og som begge ble påtalt av dommeren i det han vil betegne som en myndig eller bestemt tone. I hvilken grad det tjener en straffesak å legge seg på en slik linje får være opp til andre å bedømme, men dommeren er ikke den eneste han har opplevd at gjør eller har gjort dette. For sin egen del ville han foretrukket en mild tilnærming, da han er overbevist om at klager ikke reflekterte over hvor vestre hånd var plassert og at svaret på forsikringen var en ren glipp. Klager har vært vitne i hans saker en god del ganger og har alltid opptrådt korrekt. Poenget i hans første tilsvar var ikke å gi dommeren en solid attest, men å påpeke at dette er den linjen han har erfart at dommeren har lagt seg på og at dommeren i så henseende ikke gjør forskjell alt etter hvem som er aktør.

I første pause etter klagers forklaring tok en av journalistene kontakt med han og sa noe sånt som at «her var det et eller annet», hvilket var en naturlig reaksjon i og med at stemningen i retten endret seg noe. Slik han husker det, svarte han journalisten at det muligens kunne henge sammen med et konkursbo hvor det hadde oppstått uenighet mellom klager og retten om salærfastsettelsen. Dette var informasjon han selv hadde fått av klager en stund i forkant.

Senere på ettermiddagen ringte klager han. Han husker ikke detaljer i samtalen særlig godt, men mener klager var noe oppgitt over dommerens opptreden, noe han uttrykte forståelse for. Sjargongen brukt i samtalen var en veldig muntlig sjargong fra hans side, sagt til en kollega/bekjent, og hvor ord ikke veies særlig nøye før de uttales. Et litt mer korrekt ordvalg ville nok være å si at han var lite begeistret for hvordan klagers vitneforklaring forløp, fordi han mener det har liten hensikt å være så vidt myndig eller bestemt som dommeren var. Han syns også det ble skapt litt unødvendig støy rundt et spørsmål som neppe hadde den store betydningen for skyldspørsmålet. På en annen side mener han det er en dommeroppgave å stille kritiske spørsmål så lenge det ikke går for langt, og det har han ikke grunnlag for å hevde her.

Når det gjelder den etterfølgende rettsdagen, opplevde han at denne begynte noe kaotisk. Hans fokus var naturlig nok rettet mot eksaminasjonen av de første vitnene, da dommeren plutselig startet med en lengre juridisk redegjørelse om en saksbehandlingsfeil dommeren mente hadde oppstått under klagers forklaring. Ordrikdommen var stor og med flere henvisninger, og han husker klagers navn ble nevnt sammen med taushetsplikten, men nøyaktig hvordan dommeren ordla seg klarer han ikke å huske utover at konklusjonen var at klager skulle ha forklart seg for lukkede dører.

Senere på ettermiddagen ringte klager han og de hadde en samtale om det som hadde inntruffet i retten tidligere på dagen. Klager var naturlig nok opptatt av hva som var blitt sagt.

I ettertid vil han si at dommeren burde ha fattet seg i korthet og bare sagt at det etter dommerens oppfatning ble begått en saksbehandlingsfeil dagen før ved at klager skulle ha forklart seg for lukkede dører. Siden det var en del mennesker til stede i rettssalen hadde man da vært trygg på at alle forsto poenget. En lengre juridisk redegjørelse hvor det blir vist til mye forskjellig som ingen andre har foran seg, gjør det vanskelig å følge med hele tiden. I den sammenheng vil han for øvrig si seg enig i at hans tilsvar kan oppfattes som en nedvurdering av journalistens evne til å oppfatte hva som ble sagt. Dette var ikke meningen. Hans poeng var bare å få fram at han ville tro det kunne være vanskelig for flere enn han å henge med på alt som ble sagt.

Siden det er fremlagt en transkribert utskrift av en samtale mellom han og klager, hvor han forteller klager om gråtende kollegaer som han har hørt om, vil han avslutningsvis for balansen skyld nevne at han har blitt fortalt lignende historier fra annen domstol med andre dommere i regionen.

Forsvarer – advokat J – har i hovedsak uttalt følgende:

Slik han husker det er klagers gjengivelse av forholdet rundt taushetsplikt korrekt. Samtidig var dommeren tydelig på at dette var rettens ansvar. Han oppfattet ikke at dommerens formål var å kritisere klager, men mer som en høyttekning av den rettslige situasjonen som etter dommerens oppfatning forelå.

Han kan ikke erindre at dommeren uttalte eller hentydet at klager hadde løyet under sitt vitnemål.

Når det gjelder dommerens opptreden under klagers vitnemål, er hans oppfatning at det var en dårlig kjemi mellom klager og dommeren og at dette nok preget hvordan vitneforklaringen forløp.

Hva dommeren nøyaktig sa i forbindelse med at klager hadde hånden helt eller delvis i lommen kan han ikke huske, men det kan være det som er gjengitt i klagen.

Videre er det korrekt gjengitt hvilken ordveksling som var mellom klager og dommeren angående spørsmålet om advokatoppdrag. Dommeren fremsto som noe irritert på klager, da partene syntes å snakke forbi hverandre.

Tilhører – journalist F – har i hovedsak uttalt følgende:

Han har avklart med ansvarlig redaktør at han kan forklare seg så langt det ikke bryter med pressens etiske regler knyttet til kildevern. Han vil også opplyse at han ikke har noen personlig tilknytning til noen av partene i klagesaken.

Fram til klager inntok vitneboksen oppfattet han dommeren som en tydelig, selvsikker, humoristisk og kunnskapsrik administrator, med en egen måte å lede saken på. Da klager kom inn i rettssalen endret dommerens temperament seg på en måte som det var umulig ikke å legge merke til fra tilhørerplass.

Han husker en replikkveksling tydelig. Klager sa på et tidspunkt at advokatfirmaet hadde tatt på seg et oppdrag. Det reagerte dommeren kraftig på: «Du vet meget vel at et advokatfirma ikke kan ha oppdrag. Advokater har oppdrag. Hvilke advokater tok på seg oppdraget?», sa dommeren. Måten dommeren sa dette på, og gjentok det når klager ikke svarte slik dommeren ønsket, gjorde

det tydelig for alle at de to hadde en eller annen form for historie. Det fikk han bekreftet fra flere hold i den neste pausen. Han ser at dommeren i sin uttalelse hevder aldri å ha bestridt at advokatfirmaer kan ta oppdrag, men han er ikke i tvil om at dommeren gjentatte ganger under rettssaken bestred nettopp dette.

Den påfølgende dagen innledet dommeren med å klargjøre forhold knyttet til vitners taushetsplikt. Han viser til artiklene han skrev om denne hendelsen. Det er viktig å understreke at dommeren, slik han husker det, aldri ettertrykkelig slo fast at klager hadde brutt sin taushetsplikt. Dommeren ordla seg likevel på en slik måte at det var vanskelig å forstå det som ble sagt på noen annen måte.

Tilhører – journalist L – har i hovedsak uttalt følgende:

Hun var ikke tilstede i retten den dagen kommentarene om mulig brudd på taushetsplikten skal ha skjedd, og kan derfor ikke uttale seg om dette. Hun kan imidlertid bekrefte at det var en kort dialog mellom klager og dommeren i forkant av klagers forklaring, hvor det kort ble konstatert at det ikke kom til å bli vitnet om ting som var omfattet av taushetsplikten.

Hun kan videre bekrefte at dommeren, med det hun oppfattet som en brysk tone, ba klager ta hendene ut av lommene da klager skulle oppgi sine personalia. Hun reagerte umiddelbart på kommentaren, da hun fra hennes plass ikke så at klager hadde hendene i lommen. Slik hun oppfattet situasjonen hadde klager en tommel hvilende i den ene bukselommen.

Stemningen var gjennomgående vennlig de tre dagene av hovedforhandlingene hvor hun var tilstede. Unntaket var klagers forklaring. Dommeren fremsto som utålmodig etter å stille klager spørsmål. Hun merket seg spesielt passiviteten der dommeren boret i hvorvidt et advokatkontor kunne ha et oppdrag, eller om det måtte være en enkelt advokat som hadde oppdraget. Hun husker at hun undret seg over hvilken relevans dette kunne ha for saken.

Videre kan hun bekrefte at dommerens utspørring av klager og tonen den ble foretatt i, ble tema blant aktører og tilhørere i første pause etter klagers forklaring. Der ble det blant annet spekulert i hvorvidt det var en forhistorie mellom de to.

Tilsynsutvalget for dommere ser slik på saken:

Tilsynsutvalget legger til grunn at saken er klar for realitetsbehandling. Partene er orientert om retten til å forklare seg muntlig for utvalget, men ingen av dem har bedt om å få avgi forklaring, jf. domstoloven § 238 annet ledd. Tilsynsutvalget har ikke funnet grunn til å pålegge noen av partene å forklare seg for utvalget.

Tilsynsutvalget for dommere kan treffe vedtak om disiplinærtiltak dersom en dommer forsettlig eller uaktsomt overtrer de plikter som stillingen medfører, eller for øvrig opptrer i strid med god dommerskikk, jf. domstoloven § 236 første ledd.

Klager har anført at dommeren under rettsmøtet den 5. juni 2020 uttalte at klager under sin forklaring for retten den 4. juni 2020 hadde brutt sin taushetsplikt som advokat og at denne uttalelsen er i strid med god dommerskikk. Videre er det anført at dommeren opptrådte i strid med god dommerskikk under klagers vitneforklaring for retten den 4. juni 2020. Det er særlig vist til at dommeren på en sterkt korrigerende måte gav klager beskjed om at han skulle «Få den hånden opp av lommen, er De snill» og at dommeren flere ganger avbrøt klager på en brysk og konfronterende måte under hans forklaring. Klager opplevde at dommeren var opptatt av å

plukke på ham og at dette påvirket hans forklaring. Dommeren leste også opp en bestemmelse i de advokatetiske retningslinjene under hans forklaring.

I forarbeidene til domstolloven kap. 12, er det nærmere beskrevet hva som skal være retningsgivende for utvalgets vurdering av dommeratferd. Utvalget viser bl.a. til Ot.prp. nr. 44 (2000-2001) side 199 hvor følgende er uttalt:

”God dommerskikk har å gjøre med hvordan en dommer utfører sine oppgaver. God dommerskikk er knyttet til en rekke forhold. For det første vil dommerens opptreden i retten være gjenstand for vurdering. I den forbindelse kan spørsmål om møteledelse, opptreden overfor parter, vitner og andre aktører være av betydning ”

Videre vises det til Etske prinsipper for dommeradferd pkt. 6 om korrekt opptreden:

«En dommer skal holde en saklig tone og opptre verdig og korrekt overfor alle som dommeren har med å gjøre i embetsutøvelsen»

Det er en generelt viktig rettesnor for Tilsynsutvalget om det er påvist forhold som er egnet til å svekke tilliten til domstolene og dommerne, jf. Ot.prp. nr. 44 (2000-2001) side 174.

Tilsynsutvalget har lagt til grunn i sin praksis at det må være påvist konkrete forhold, f.eks. i form av krenkende utsagn eller annen klanderverdig opptreden fra dommerens side, for at utvalget skal kunne reagere med disiplinærtiltak.

Utvalget vurderer først anførselen om at dommeren skal ha anklaget klager for brudd på taushetsplikten. Dommeren har opplyst at han ikke har ment å gi uttrykk for at klager har begått noe urettmessig eller kritikkverdige. Han har forklart at han innledningsvis den 5. juni 2020, etter å ha blitt klar over det kvelden før, tok opp forholdet til straffeprosessloven § 119 fjerde ledd hvor det fremgår at «Dersom ikke den som har krav på hemmelighold samtykker i at avhøringen foregår offentlig, skal forklaringen bare meddeles retten og partene i møte for stengte dører og under pålegg om taushetsplikt». Videre gav han uttrykk for at han mente at denne bestemmelsen tilsa at klagers forklaring dagen før skulle gått for lukkede dører og at han tok selvkritikk for ikke å ha fulgt opp dette. Ut ifra de forklaringer som er mottatt legger utvalget denne beskrivelsen til grunn.

Klagen er på dette punkt foranlediget av en avisartikkel hvor det fremgår at dommeren skal ha uttalt at klager trolig hadde brutt taushetsplikten. Forfatteren av artikkelen har overfor utvalget presisert at det aldri ettertrykkelig ble slått fast at klager hadde brutt taushetsplikten, men at dommerens uttalelse vanskelig kunne forstås på annen måte. De øvrige uttalelsene til utvalget gir ikke støtte til at dommeren, i forbindelse med sin redegjørelse for forholdet til straffeprosessloven § 119, kritiserte klager for å ha brutt taushetsplikten. Det vises særlig til uttalelsen til forsvarer, hvor det fremgår at dommeren var tydelig på at dette var rettens ansvar og at han ikke oppfattet at det var dommerens formål å kritisere klager. Videre vises det til aktors uttalelse hvor det fremgår at det aldri ble konkludert med at klager hadde brutt taushetsplikten.

På denne bakgrunn finner ikke utvalget det sannsynliggjort at dommeren anklaget/kritiserte klager for å ha brutt taushetsplikten. Det foreligger således ikke grunnlag for disiplinærtiltak overfor dommeren på bakgrunn av hans uttalelser i retten den 5. juni 2020.

Når det gjelder dommerens atferd i forbindelse med klagers vitneforklaring den 4. juni 2020 kan utvalget i hovedsak legge klagers beskrivelse til grunn som sannsynliggjort. Denne støttes i stor grad av de øvrige uttalelsene i saken. Utvalget viser særlig til at det av uttalelsene fremgår at det var dårlig kjemi mellom dommeren og klager, at klager med en brysk tone ble irrettesatt for å ha

hånden i lommen, at dommeren fremsto som noe irritert på klager, at det oppsto litt «munnhuggeri» mellom dommeren og klager, at dommeren kunne virke litt brysk uten at det var ugreit, at dommeren brøt inn i klagers forklaring og stilte oppfølgingsspørsmål, at dommerens temperament endret seg når klager skulle avgi forklaring, at det ble skap litt unødvendig støy rundt et spørsmål som neppe har stor betydning, at dommeren fremsto utålmodig etter å stille klager spørsmål og at det ble opplevd å være et motsetningsforhold mellom dommeren og klager.

Tilsynsutvalget legger etter dette til grunn at dommerens atferd under klagers vitneforklaring var uheldig. Det vises særlig til at dommerens irettesettelse av klager for å ha hånden i lommen fremstår som unødvendig brysk og at flere av de tilstedeværende opplevde dommeren som irritert, utålmodig og konfronterende under klagers vitneforklaring. Utvalget har videre forståelse for at klager opplevde at hans forklaring ble unødvendig forstyrret av dommerens avbrytelser og kommentarer.

Det må foreligge uheldig dommeratferd over en viss terskel for at utvalget skal reagere med kritikk. Tilsynsutvalget har etter en samlet vurdering kommet til at dommerens opptreden i denne saken ikke overstiger denne terskelen. Det er ved denne vurderingen særlig lagt vekt på at det ikke er påvist konkrete uttalelser fra dommeren som i seg selv er i strid med god dommerskikk. Dommerens avbrytelser under klagers forklaring synes heller ikke å være av et slikt omfang og av en slik karakter at de overstiger terskelen for god dommerskikk. Det vises i denne sammenheng til at dommeren har et forholdsvis vidt spillerom når det gjelder å stille spørsmål, herunder kritiske spørsmål, som er egnet til å opplyse saken. Det bemerkes at utvalget ikke har tilstrekkelig grunnlag for å vurdere relevansen av spørsmålene knyttet til om det var klager eller advokatfirmaet som «hadde» det aktuelle oppdraget, herunder eventuelle misforståelser knyttet til dette. Det er derved ikke grunnlag for å konkludere med at dommeren har opptrådt i strid med god dommerskikk.

Tilsynsutvalget har imidlertid anledning til å gi uttalelse om hva som er god dommerskikk uten at vedkommende gis kritikk eller advarsel, jf. domstolloven § 236 tredje ledd. Utvalget finner at dommerens opptreden i denne saken er av en slik karakter at det er grunnlag for å komme med en slik uttalelse.

Utvalget vil understreke at en dommer skal opptre verdig og korrekt overfor alle som dommeren har med å gjøre i embetsutøvelsen, jf. Etiske prinsipper for dommeradferd pkt. 6. I dette ligger det blant annet at eventuelle irettesettelser, avbrytelser og spørsmål må foregå på en måte som ikke fremstår unødvendig konfronterende. Dommeren har i det hele tatt et ansvar for å gjennomføre rettsforhandlingene på at slik måte at det ikke oppstår en negativ eller ubehagelig stemning. En dommer må herunder være seg bevisst at egen atferd er av helt sentral betydning i denne sammenheng. Utvalget vil også påpeke at en dommer i alminnelighet bør unngå å begi seg ut på diskusjoner med vitner i en slik grad at det oppfattes som munnhuggeri. Dommeren bør i størst mulig grad begrense seg til å stille konkret spørsmål og eventuelt gi uttrykk for sitt syn på de svar vitnet gir i rettsavgjørelsen.

Etter dette finner utvalget ikke grunnlag for å reagere med disiplinærtiltak overfor sorenskriver D.

Tilsynsutvalget for dommere fatter etter dette slikt enstemmig

vedtak:

Det foreligger ikke grunnlag for anvendelse av disiplinærtiltak overfor sorenskriver D.